

MARNOTRATCA (6) *sb m*

marnotratca (6), [**marnotracca a. marnotraćca**].

Pierwsze i końcowe a jasne; -trât- (5), -trat- (1) RejZwierc (5 : 1); o prawdopodobnie jasne (tak w -o-).

sg N marnotrâtca (5). ◊ I marnotrâtcami (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Ten, kto lekkomyślnie trwoni swe majątności; hulaka, rozrzutnik (6) : Tákże też y zbytni márníotratczá/ máłóć nie iednych [z łakomcami] godności vzywáią/ á práwie z iednego domu idą/ bo też ow niczego dobrego nie vzywie/ bo ieden čás żywotá łwego záłpi/ á drugi zápije RejZwierc 104v, 194; [Prodigus ... Marnotraczcza Cervus F40 312v].

W przeciwstawieniu: »marnotratoa ... skępiec« (4): Skępiec á márníotratcá máłó rozni. RejZwierc 104v marg [idem] Bbb2. Cf Przysłowie.

Przysłowie: Márníotratcá á Skępiec z iednego domu idą. RejZwierc Bv, 105.

Synonimy: marnostrawca, marnotrawca.

Cf MARNOTRAT, MARNOTRATNIK, MARNOTRATNY

ZCh